

SPIEGEL DER ZEILVAAART

MÉT
HISWA
NIEUWS
2017

BEST SMAL HIER!

*Wavertree gaat door het
Canal de Bourgogne*

WADDENJOL

*Zeilen en roeien
met een eigen ontwerp*

IJSSELHAVEN

*De museumschepen
van Zutphen*

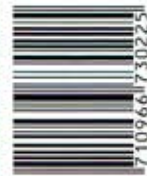
IN DE MAST

*Nieuwe tuigage voor
het volschip Wavertree*

INSPIRATIEBOEK

Een luxe schoener voor een geschilder

0 1702

BP 8-710966/730225

Schoener voor een Schilder

Een zeeschilder heeft zoveel succes dat hij zijn droom kan waarmaken: een reis naar de Pacific met zijn eigen schoener. Olivier van Meer tekende de klassieke lijnen van de *Wolfhound*, die voorzien is van voldoende comfort om lange tijd aan boord te blijven. Tekst en fotografie: Nic Compton

Hoewel hij afkomstig is uit een familie met wortels in de maritieme wereld - met zelfs een grootvader die dokmeester was in Hull - had Steven Dews als kind maar weinig zeilervaring. De grootste indruk maakte een tochtje met een houten Draak toen hij vijf was, en daarna bouwde hij zeilkarren waarmee hij over de landweggetjes

van het Engelse Yorkshire denderde, ver weg van de zee. En als tienjarige las hij een boek van Arthur Ransome, die beroemde Engelse schrijver die voor kinderen avonturen verzong die bijna altijd met bootjes en varen te maken hadden. In het boek stond een tekening van een schoener. 'In gedachten tekende ik keer op keer de lijnen na, vanaf toen was ik verslind

gerd aan schoeners,' zegt Steven nu. Anders dan zijn twee broers die wel een nautische carrière hadden - 'Ik was zo dyslectisch dat ik geen letter kon spellen' - volgde Steven een opleiding om technisch tekenaar te worden. Aan de oevers van de Humber startte hij in een bouwvallig boerderijtje van een vriend een studio en begon bijna obsessief jarenlang

Wolfhound op snelheid. Het klassieke bijbootje aan dek maakt het beeld van de schoener compleet

rechtsonder: Louise en Steven Dews hebben grootse reisplannen, einddoel is Tahiti in de Pacific

schepen te schilderen. Zijn eerste expositie volgde in 1976 en... hij verkocht bijna alles op de eerste avond. Er volgde een net zo succesvolle tentoonstelling in San Francisco een jaar later. In 1979 kreeg hij van oliemaatschappij Amoco de opdracht 12 schilderijen te maken voor hun kalender. En die schilderijen maakten weer deel uit van een tentoonstelling, ondersteund door Prins Charles, om het *Mary Rose*-project (zie SdZ. 1982.10) op de kaart te

zetten. Dat bepaalde Dews' verdere loopbaan en hij kreeg een reeks van grote opdrachtgevers. 'Ik schilderde van alles: boorplatforms, vissersschepen, ferries, het maakte niet uit zolang ik maar kon blijven schilderen.' De prijzen die voor zijn werk betaald werden stegen navenant. De verkoop van zijn 'Slag om Trafalgar' in 2005 voor bijna een ton zorgde alom voor verbazing in de kunstwereld: dit was een ongehoord bedrag voor een levende kunstenaar in dit genre. Maar een jaar later werd er 120.000 pond betaald voor een schilderij met daarop het zeiljacht *Westward*, en in 2012 verscheen de 'Slag om Trafalgar' weer op de markt; het werd verkocht voor 169.000 pond.

Emigreren naar een farm

Dat maakte dat Steven zich vol op het zeilen kon storten, eerst met moderne polyesterjachten, waaronder een Contest 38 en een Swan. Hij trouwde tweemaal en kreeg zes kinderen, maar geen van zijn vrouwen deelde zijn zeilpassie. Maar toen kwam hij in 1999 Louise tegen. Die was opgegroeid in Lymington, aan het water en was een echt bootjesmens. Het grootste deel van haar leven had ze gewerkt aan boord van superjachten en toen Steven haar ontmoette werkte ze als *shore manager* voor de Nederlandse eigenaar van *Velsheda*. Al kort na hun ontmoeting emigreerde het paar naar Australië, waar ze een farm met 800 hectare land kochten. Ze kochten er wel een

JOHN STEVEN DEWS

Op het internet kun je veel afbeeldingen van het werk van Steven Dews vinden. Hij geldt als de belangrijkste zeeschilder van het Verenigd Koninkrijk. Zijn werk is zoveel mogelijk historiegetrouw, afmetingen en verhoudingen moeten kloppen. Voordat Dews een schilderij uitwerkt heeft hij er vaak uren studie en vele schetsen opzitten, met als resultaat een waarheidsgetrouw beeld - maar dan wel onder ideale omstandigheden. Typisch voor zijn schilderijen van (klassieke) jachten zijn zonnig weer, perfect getrimde zeilen, een blauwgroene zee, wat wolkjes in de lucht en op de achtergrond een Engelse kustlijn. Steven en Louise maakten voor de *Wolfhound* een eigen webpagina (www.sywolfhound.com), waarop je ook zijn laatste werk kunt bewonderen. Ook is er een blog over de ervaringen met het jacht.

een totale lengte van twee kilometer! 'Mijn mannen hebben twee weken lang planken gezaagd. Alleen al de afwerking daarvan was een grote klus!

De romp heeft geen spanten. De stijfheid komt geheel en al uit de vorm en het materiaal (36 mm hout bedekt met kunststofvezels gedrenkt in epoxy), een aantal schotten en twee stevige stringers die van voor naar achter lopen. En het dek daar bovenop, dat bestaat uit drie lagen 12 mm multiplex, een laag polyester en 12 mm teakhout waarover gelopen wordt. Het zorgt voor een zeer sterke structuur die nauwelijks onderhoud nodig heeft. Steven en Lousie deden zelf redelijk wat aanpassingen aan het interieur (zie ook kader linksonder). Belangrijkste wijziging was wel dat de kajuitvloer met dertig centimeter omhoog ging. 'Nederlanders zijn nogal lang, en wij hadden al die hoofdruimte niet nodig.' Daardoor verruimde het vloeroppervlak aanzienlijk. Daarna tekenden ze de accommodatie uit, op ware grootte, in een schuur op hun farm en brachten daarna uren door met vragen als naar welke kant moeten de deuren openen en waar kan nog een bankje in een hut geplaatst worden.

Geen stap terug

Alle moeite resulteerde in een bijzonder comfortabel en prettig interieur, waarin de ruimtes op natuurlijke wijze in elkaar overlopen. Er is een deksalon met ramen rondom, een geweldige plek om in rond te hangen in een zonnig klimaat, terwijl er benedende een gezellige salon is voor guur weer. Er zijn twee hutten met kooien, plus een eigenaarshut met dubbel bed voorin, en een ruim bemeten kombuis aan stuurboord. En er zijn wat gekke details, zoals de salontafel die je kunt omtoveren in een schildersezel. Het kost weinig moeite om je voor te stellen dat je maanden in deze ruimte kunt leven.

Steven: 'Ik zei tegen Louise "we gaan geen stap terug doen als we gaan zeilen" en daar heeft ze mij aan gehouden. Dus heeft de boot een broodmachine, een vaatwasser, een wasmachine - alles wat we ook thuis op de farm hebben.' Of liever gezegd hadden, want inmiddels was het stel naar Nieuw-Zeeland verhuisd. Daar kwam ook de tuigage vandaan, zo konden ze een oogje in het zeil houden, maar ook was het bouwen in Nieuw-Zeeland goedkoper, zelfs als je de transportkosten naar Europa meerekende. Toen het eenmaal klaar was ging

Pootafdruk van een wolfshond in de salontafel, op meerdere plekken zijn de afdrucken terug te vinden

De deksalon is een plaats vol licht en ruimte, ook dankzij de witte wanden en bekleding

het hele tuig in de container naar Engeland en reisde een tuiger mee die alle componenten ter plekke assembleerde.

boot bij: een polyester versie van een klassiek William Atkin-ontwerp. 'Ooit zag ik de film 'Muitert op de Bounty,' vertelt Steven, 'en die raakte mij. Ik dacht: ik zeil zelf ook een keer naar Tahiti, ik ga niet vliegen.' De kern van dat gevoel, het maken van reizen naar een verre bestemming, was er altijd en toen hij eind 50 was, besefte Steven dat het hoog tijd werd om die wens in vervulling te laten gaan. Een paar toevallige gebeurtenissen brachten Steven en Louise eerst op het spoor van een kleine Engelse werf en toen van Olivier van Meer, de Nederlandse ontwerper van moderne klassiekers zoals *Zaca a te Moana* en de serie Puffins. De ontwerpopdracht was sim-

pel: een 60-voets jacht met geringe diepgang, comfortabel interieur voor een lang verblijf en natuurlijk een schoenertuig. Van Meer is een erkend meester in het tekenen van schepen die een klassieke verschijning combineren met het comfort van thuis. En het schip voor Steven en Louise kreeg dat allemaal mee, een mooie zee en overhangen, breed in de midscheeps en een diepgang van nog geen twee meter met de hefkiel omhoog. Het jacht werd wel vier voet langer om de Luggerdieselmotor kwijt te kunnen (een geliefde motor onder wereldreizigers - red.) - maar die werd uiteindelijk om technische redenen toch niet geplaatst.

De tuigage heeft rolzeilen en een boomfok, zodat het door een tweekoppige bemanning te bedienen is

Woodcore romp

Voor Martyn Brake van MB Yachts in het Engelse Shillingstone was dit het grootste jacht dat hij tot dan toe gebouwd had. Ze hadden al een goede naam op het gebied van klassieke jachten uitgevoerd in moderne materialen en bouwden eerder een schoener van 58 voet. Maar nu moest Brake nog een tandje bij zetten: 'Bij een groot jacht wordt alles exponentieel meer,' verklaart hij. Voor de romp, die in composiet met houtkern gebouwd werd, waren er bijvoorbeeld planken nodig met

SCHILDEREN AAN EEN INTERIEUR

De werf van Martyn Brake en opdrachtgever Steven Dews ontwikkelden gedurende

het bouwproces een bijzondere manier van samenwerken. Die werd ingegeven door de moeilijke bereikbaarheid van Dews die aan de andere kant van de wereld woonde en niet ieder moment naar de werf kon komen. Werkend aan het interieur maakte Brake foto's van de diverse delen, die hij doorstuurde naar Dews. De wijzigingen of bijvoorbeeld de invulling van een bepaalde ruimte schilderde Steven direct over de foto's heen - soms experimenterend met verschillende effecten, zoals kozijnvorm of raam-

grootte - en dat stuurde hij dan weer terug naar Brake die het in de praktijk mocht brengen. Het bleek een heel effectieve manier om de bouw vanaf de andere kant van de wereld te regisseren. Zelfs als het ging om details. 'Normaal gesproken krijgen we een losse omschrijving van opdrachtgevers,' zegt Brake, 'die we dan zo goed mogelijk moeten interpreteren, maar op deze wijze wisten we precies wat ze bedoelden. Hoe meer informatie je krijgt van een klant, hoe makkelijker je aan zijn of haar wensen kan voldoen.'

links: De gezellige salon onderdeks. De tafel kan omgetoverd worden tot schildersezel. Op de vloer ligt kurk

onder: De vaste bimini boven het achterdek moet beschutting bieden tegen zowel zon als regen

tot het speculeren over hoeveel schilderijen de *Wolfhound* waard is (twintig, zo stemden we overeen). Het feit dat een boot betaald is door kunst en waarop een schilder zal werken voegt zeker iets extra's toe.

Bijna zestig jaar nadat Steven Dews gegrepen werd door schoeners, heeft-ie er nu toch echt zelf een. Maar voor Steven en Louise is dit het begin van hun reis samen. Terwijl ze praatte over hun plannen was de nervositeit en opwinding daarover toch ook bijna tastbaar. De reis begon afgelopen najaar met een trip naar Spanje en Portugal, voordat de oversteek naar Het Caribisch Gebied zou worden gemaakt. Daarna volgt een jaar of twee met trips langs de oostkust van Amerika, tot aan het noordelijke Maine. Dan volgt de Pacific met Tahiti en uiteindelijk terug naar Nieuw-Zeeland, dat ze nu als thuis beschouwen.

Onderweg zullen ze soms een pauze nemen om naar huis te vliegen, zodat Steven dan grote opdrachten kan afronden - en zo schilderen zij zich letterlijk een weg over de wereld. De komende jaren zullen ze ervaringen opdoen waarvan ze zich nu nog geen voorstelling kunnen maken, maar met een schip dat hen in alles bij zal staan. 🐾

Jacht-hond

Vanaf de opdracht tot aan de tewaterlating besloeg het gehele project meer dan acht jaar - het werk vond steeds doorgang als de financiën dat toestonden. Maar uiteindelijk ging het jacht dan afgelopen zomer te water in Southampton. Een paar dagen later werd het *Wolfhound* gedoopt, ter nagedachtenis aan de twee honden van Steven en Louise. Maar ook met een verwijzing naar andere "jacht-honden", zoals de *Bloodhound* (waar prins Philip mee zeilde), de *Deerhound*, de *Staghound*, *Greyhound*... Het hondenmotief is in kleine details terug te vinden, bijvoorbeeld in de pootafdrukken, ingelegd in de salontafel. 'Wij zouden graag dezelfde eigenschappen van wolfshonden terugzien in ons schip,' zegt Louise, 'moed, trouw en elegantie.' 'En goedkoop in onderhoud,' voegt Steven toe, 'als je ze vergelijkt met Labradors!'

Proefvaren

Wolfhound vormde een opvallende verschijning toen het jacht me kwam oppikken in Cowes, zeker tussen alle moderne racejachten met open kuip en schoenendoos boeg die zich klaarmaakten voor start van de Cowes-Dinard-St Malo race. Maar toen de wind behoorlijk toenam en de schoener op stoom kwam, had ik toch wel medelijden met al die bemanningen die in de relingen van die lichtgewicht racers hingen, stuiterend op elke golf. Geen twijfel met welke boot ik liever Het Kanaal overstak, laat staan de halve wereld overzeilde.

Als ik aan boord van de fotoboot spring, klinkt er ook bewondering uit de mond van de stuurman - niet in de laatste plaats vanwege de ontstaansgeschiedenis. 'Wonderbaarlijk dat dit betaald is met schilderijen, en dat in deze tijd.' Onvermijdelijk leidde die opmerking

GEGEVENS WOLF HOUND

Lengte over dek:	19,5 m
Lengte waterlijn:	14,8 m
Breedte:	5,5 m
Diepgang:	1,7 m / 3,6 m
WATERVERPLAATSING:	44 t
Zeiloppervlak:	218 m ²

Ontwerp:	Olivier van Meer
Bouw:	MB Yachts, Shillingstone (GB)